

Der har været et historisk højt antal, hvis man ser på det over de senere år, og det har jo netop været for at sætte gang i at få bygget de lejligheder, som bliver efterspurgt. Nogle af de mest udsatte, kan man sige, er jo dem, der står og mangler en bolig.

Med boligaftalen, som vi skal diskutere efterfølgende, har vi jo også netop vendt spørgsmålet omkring nybyggeri, hvor jeg synes, det er vigtigt fortsat at sikre en udvikling af den almene sektor og sikre gode betingelser for, at der bliver opført nye almene boliger. Så det har vi faktisk taget hånd om.

Formanden:

Tak til socialministeren.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 15.00

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 81: Forslag til lov om ændring af lov om almene boliger m.v. (Den almene sektors midler, sammenlægning af boligorganisationer og indberetning af data til en boligportal).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen). (Fremsat 15/11 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Michael Aastrup Jensen (V):

Det er med stor glæde i stemmen, at jeg på vegne af Venstre kan erklære min støtte til den boligafsnit, der i dag er til debat. Med aftalen om fremtidens almene boligsektor har de fire forligspartier et stort fælles ansvar for mange af landets lejere. Med den foreslåede ændring af lo-

ven om almene boliger skabes der ikke blot en større investeringsramme til renovering af allerede eksisterende lejeboliger, der skabes også mulighed for opførelsen af nye lejeboliger, der kan være med til at bryde både negative mønstre i beboerstrukturen og hidtidig fastholdelse i socialt dårlige miljøer. Og der skabes samtidig råderum for initiativer, der sigter mod at have en mærkbar socialt udviklende indsats i boligområder, der er særligt belastede.

At Venstre stemmer for, skyldes først og fremmest dynamikken og de langsigtede perspektiver i den trestrengede strategi.

Den første streng hedder renovering og sikrer egentlig en med lovændringen forhøjet investeringsramme fra 1,5 mia. kr. årligt til 2,4 mia. kr. årligt, så i tusindvis af lejere i fremtiden gennem renovering kan få hævet kvaliteten i dagligdagen. Renovering skaber mere attraktive boliger og dermed også større helhedsværdi, som kan være til stor daglig glæde for den enkelte.

Den anden streng er rettet mod nybyggeri, hvor forligspartierne har øget statens andel af ydelsesstøtten markant, så staten fortsat betaler en markant del af nettoudgiften til nybyggeri. I aftalen ligger, at for hver gang Landsbyggefonden betaler 1 kr. i ydelsesstøtte til nybyggeri, betaler staten 3 kr. Denne fordeling dufter langt væk af både sund balance og sund fornuft og ligger samtidig i direkte forlængelse af Landsbyggefondens ånd og den oprindelige intention om at skabe en fond, hvor der arbejdes for – og jeg citerer:

... at fremskaffe midlerne fra selskaber overalt i landet og anvende dem til finansiering af byggeri, hvor og i det omfang der er behov herfor.

Det er et citat tilbage fra 1967, som stod i bemærkningen til det lovforslag om opførelsen af Landsbyggefonden.

I ærlig erkendelse af, at tidligere tiders bolig- og socialpolitik langt fra har slået til som social løftestang, men derimod har ført til reelle ghettoer visse steder i landet, lægger vi i Venstre gladeligt stemmer til en aftale, som i boligpolitisk sammenhæng fortsætter den progressive linje, som vi igangsatte, da Venstre og De Konservative fik regeringsansvaret. Den tredje streng på 400 mio. kr. årligt i 4 år giver rum til at skabe anvendelige aktiviteter og initiativer til sociale og forebyggende indsatser i problemramte boligområder og vil på sigt vise sig at være mere end bare godt givet ud.

Når alt kommer til alt, kan man anskue debatten om anvendelse af Landsbyggefondens